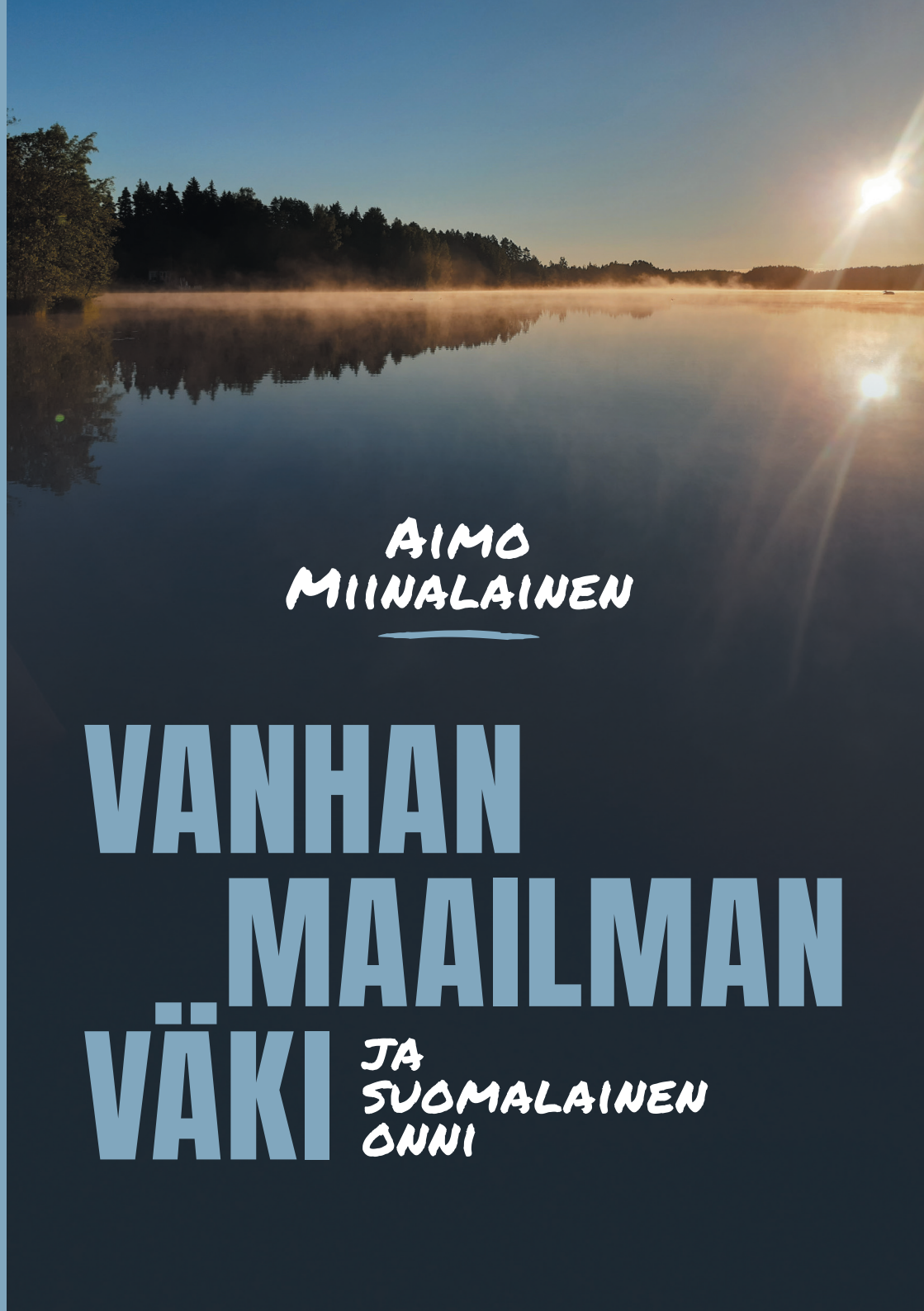

AIMO
MIINALAINEN

VANHAN
...MAAILMAN
VÄKI JA
SUOMALAINEN
ONNI

*Vanhan maailman väki
ja suomalainen onni*

© 2022 Aimo Miinalainen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5886-1

Aimo Miinalainen

Vanhan maailman väki ja suomalainen onni

Sisällysluettelo

Impivaaralaisuus	7
Lallin jalanjäljillä.....	11
Onnellinen lapsuus	16
Partio	33
Onnelliset kouluvuodet.....	38
Savon maailma	47
Kesätyössä	52
”Mennään metsään”	56
Metsän onni.....	60
Pimeä vuosikymmen (?)	68
Ankea 90-luku?	83
Ryssäviha ja hurri viha onnen pontimina	88
Ghetto	99
Isänmaallinen heimo	108
Ei heimosotia	115
Oodi porilaisuudelle	118

Kotiseutujuhlat	139
Kylät	142
Menneisyyden miehet	151
Suomalainen omaperäisyys	163
Suomen kieli	176
Urheilukansan lajit	181
Narukerä	187
Kaupunkilaisia	189
Suuren maailman onni?	204
King of the Road; ”Matkailu hämärtää”	207
Satakunnan Messut	227
2010-luku; kaupungistumisen ”väistämättömyys” ja muut totuudet	230
Tautista väkeä	235
Korona-päiväkirjaa	238
Jälkikirjoitus (P.S)	250

Impivaaralaisuus

Suomalaisia on promille maailman ihmisistä. Parhaimmillaan tuottavat siis ehkä promillen maailman viisauksista, jos sitäkään.

Opettajat ja muutkin kansankynttilät ovat sanoneet, että kaikki viisaus löytyy nykyisin puhelimista. Tätä viisautta ne siirtävät sitten oppilailleen, jotka tuijottavatkin puhelinta, omaa kontrollointikonettaan päivästä toiseen.

Suomaa on Suomi. Siitä maan nimikin ? Suoturve on tärkeä kaikille suomalaisille. Ainakin niille, jotka elävät turpeesta, saavat siitä lämmön, energian, työn ja toimeentulon. Ns. kaupunkivihreille se ei ole ollut niinkään tärkeä. Metsä on kuitenkin Suomelle olennaisempaa. Viro on enemmän suomaa.

Suosta ja turpeesta on saatu aikaan riitoja. Turvevoimaloita on erityisesti Pohjanmaalla ja turvetuottajia mm. Pohjois-Satakunnassa ja Pohjois- ja Keskipohjanmaan pitäjissä. Noissa vaikuttavan kansan tiukka luonne on monesti varsinainen syy riitaan. Suopotkupallo ja lajin maailmanmestaruuskisat ovat ainutlaatuisia koko maailmassa. Koska suomalainen haluaa voittoa, lienee se syynä teeman ympärille tehtyyn kesätahtumaan. Ja koska järjellä ei maailmaa hallita on Suomessa muutakin mukavaa.

Suomi on länttä ja Eurooppaa, varjelen vartija sitä. Noin sanoi sodan ajan runoilija. Suomen suhde Eurooppaan ja sen kulttuurikehitykseen on innoittanut sekä sivistyneistöä että muulla tavalla oppineita, mm. kirjailija Väinö Linnaa. Se, mikä on yhteistä eurooppalaisten kanssa on seurausta asemastamme ja se mikä meissä on erilaista johtuu myös asemasta idän ja lännen välissä.

Ruotsissa, Tukholmassa pantiin vuonna 1520 toimeen verilöyly, jossa mestatettiin aatelisia ja muuta vallasväkeä, kuninkaallisiakin. Suomalaiset saivat tuosta tappotantereesta olla kaukana. Sittemmin joskus 2000-luvun alussa saman sortin löylyjä sai Ruotsin poliisi, jos uskalsi olla välttelemässä huumesotien ja jengisotien tiimoilta. Oli niissäkin onni olla suomalainen.

Pääsimme eurooppalaiseen ns. Välimeren maiden sivistykseen mukaan vasta myöhemmin. Matka sinne oli pitkä. Asia on ollut pelkästään hyvä. 70- ja 80-lukujen tuulipukukansa ei muuta kaivannutkaan. Ei sivistystä mutta ei myöskään suomalaisten ns. eliitin ylenkatsetta. Turun yliopistokin saatiin vasta ns. hyödyn eli valistuksen aikakaudella. Sieltä hallittiin silloista Suomea, Ruotsin Itämaata, eli silloista Varsinaista Suomea. Ja koska sivistys tuli Turun kautta niin satakuntalaiset pääsivät sen piiriin aiemmin. Ensin raumalaiset ja sitten hieman myöhemmin porilaiset. Lukutaito lisääntyi. Luetun ymmärtäminen hieman myös.

Vielä 1700-luvulla Suomi oli kylmä, sivistymätön Itämaa, joka Ruotsin valan alaisuudessa jätti hyödyntämättä maiseman, maat, vedet ja ilman alan. Mutta sitten ylsi valistus myös Ruotsiin. Silloinen tiedemies kirjoitti Turun virkaanastujaispuheessaan;

”emme voi koskaan odottaa muutosta ilmastoon, ennen kuin suot ja nevat on muutettu kovanmaan niityiksi ja pelloiksi”. Kirjoittaja korosti erityisesti soiden ojittamisen lähivaikutusta hallanaroilla mailla, eikä puutu yleisesti kulttuuri-maiseman etenemiseen ilmastoon vaikuttavana tekijänä. Suot olivat myös mielestään erityinen ilmastoa kylmentävä tekijä, ja hänen mielestään esimerkiksi ”koskenperkaukset olivat tärkeitä, koska ne vähensivät tulvia ja siten myös soistumista sekä ilmaston heikkenemistä.”

Valistuksen aikakausi, hyödyn aikakausi velvoitti metsän hoitoon, hyödyn ottamiseen metsästä ja homma alkoi. Takapajuisesta onkin kehitytty. Päätyi lopulta ryöstöviljelyyn ja metsien hakkaamiseen. Nyt olemme kuulemma kestävän kehityksen mallimaa, siis YK:n vertailussa. Siinä sitä.

Suomalaiset ovat maailman onnellisin kansa. Noin sanotaan ja muitakin tutkimuksia on asian varmistamiseksi tehty. Siksi se on suomalaisille niin varmaa, että onnellisempia ollaan kuin naapurimaissa Ruotsissa ja Venäjällä. Norjasta ja Virosta ei olla oikein varmoja. Totaaliset poliisivaltiot ovat idässä, Venäjällä ja Kiinassa.

Suomi on turvallinen. Yksi maailman turvallisimmista. Poliisia ei näy. Siksin se on turvallinen. Lentopelkoinenkaan ei välttämättä pelkää kotimaan lennolla koska Suomi on niin turvallinen maa.

Pohjanmaalla, Alahärmässä sijaitseva huvipuisto Power Park otti mainoksiinsa tuon onnellisuuden. Kieputuslaitteessa piilee onni. Tai ainakin lapsen ilo.

Onnellisuuden korostaminen voi olla hyväksi kun korona- ja muut pandemiat, ilmastonmuutos, ydinsodan jatkuva uhka, jatkuvat pakolaiskriisit ja muu tuomiopäivän maalailu on jokapäiväistä. Venäjä on aina aiheuttanut pysyvän uhkan. Onnen aiheet ovat kaikkialla maailmassa samat; terveys ja ihmissuhteet. Siinä onnen avaimet. Muu lienee turhaa.

Suurin suomalainen äänestyksessä kärkeen tuli joskus Carl Gustaf Emil Mannerheim. Asia kertoi paitsi itsenäisyyden myös sodan arvostamisesta. Muita kärkipään persoonia olivat äänestyksessä mm. Aleksis Kivi, kansalliskirjailijaksi tituleerattu ja Mikael Agricola, suomen kielen oppi-isäksi mainittu.

On usein toistettu sanomaa, että on onni syntyä Suomessa. Ainakin silloin kun lähellä on sattunut ikävää, usein Ruotsissa tai muualla Euroopassa. On ollut terroritekoja, lähiöiden polttamisia, ikävää uhkailua jonkun isomman maan, Venäjän, toimesta, tai muuta hullua. Kyllä Ruotsissakin onnellisia ollaan, sekin on demokratia ja sitä paitsi oikeaksi kansankodiksi väitetty. Rauhantutkimuslaitoksen mukaan Suomi on maailman rauhallisin ja vakain maa. Tätä eivät kaikki oikein usko. Rähinäviinaa kun riittää. Suomen maine on hyvä, myös Kiinassa ja Venäjällä. Maa, joka maksaa velkansa. Sellainen maine oli joskus jopa Amerikassa.

Suomea pidetään Euroopassa kovin luonnonkauniina, tai sitten kylmänä ja pimeänä. Ei mikään ihme. Syyspäiväntasauksessa Suomi on ns. sivistyneessä maailmassa keskellä pimeyden ydintä. Kuukausien ajan. Ja kovin kylmänä maana, jossa jopa lunta. Hiljaisuuttakin saattaa vielä löytyä.

Väellä on taipumus joutua kotipaikkansa maineen uhriksi. Se on hyväksi. Entä helsinkiläisten, lappalaisten, pohjalaisten, hämäläisten tai vaikkapa pori-

laisten maine? Ei aina hyvä, tai ainakin useimmiten väärä tai kovin yksipuolinen. Impivaaralaisuutta pidetään meillä monin paikoin huonona. Haikailuna menneeseen ja hyvään maalaiselämään. Oman sorttistansa impivaaralaisuutta on muuallakin. Ankkalampi-ajattelu, omahyväinen ”Ankdammet” on yhtä hyvin sellaista, oman menneen napansa ympärillä pyörimistä. Sitä riittää kaikkialla.

Tämä on kertomus onnesta, suomalaisesta onnesta. Siitä millaisena olen kokenut sen ennen ja kuinka nyt. Osa kirjoituksen ns. esseistä on kopiota aiemmista blogeistani.

Onnellista elämää toivottaen.

Porissa 12. päivänä elokuuta 2022

Lallin jalanjäljillä

Belgiasta tuli joskus 90-luvulla kesäksi Suomeen kaksi matkailualan opiskelijaa, Cindy ja Tommy, joiden tehtävänä oli laatia myös ranskankieliset matkailuesitteet Satakunnasta. Samalla tekisivät opinnäytteet kotikorkeakoulunsa ammattikorkeakouluun.

Tommy tutustui Lalliin ja lopputulos oli erilainen. Lalli oli tekstinsä mukaan Suomen kansallissankari, jonka mukaan on annettu nimiä pojille. Lallin mukaan oli nimetty tanssiorkesteri, juhlatalo, urheiluseura ja osuuskauppa. Lallin mukaan oli eräs sanomalehtikin saanut nimen. Patsaankin Lallista oli Tommy löytänyt. Opinnäyte meni siis Belgiaan. Mutta paremmin oli tutkija perehtynyt Lalliin kuin moni suomalainen.

Mutta sivistysvaltiosta toiseen sivistysvaltioon tullut osasi yllättyä siitä, että täälläkin on sivistystä, hienoa historiaa ja osaamista. ja jopa taruolentoja.

Suomalaiset tuntevat Lallin, historiasta. Synkkä murhamies surmasi piispa Henrikin. Pakanakansaa ristiretkillä käännättämässä ollut piispa sai surmansa kirveestä. Se oli keskiaikaa kaiketi se. Tai rautakautta.

Taru sai aikaan runoutta, lauluja ja muita legendoja, joissa Lalli nähtiin paitsi itsepäisenä talonpoikana myös kiivasluontoisena tappajana ja vaimonsa viekkauten uhrina. Piispa Henrikin surmavirren mukaan Lalli otti kirveensä, hiihti piispan perään, surmasi tämän ja otti piispan hiipan päähänsä. ”Lalli pahin pakanoista, julmin Juutasten seasta” sai myös rangaistuksensa. Kun raakalainen otti lakin päästään, lähtivät hiukset ja päänahka mukana. Kirkokotaiteeseen piirtyi Pyhä Henrik polkemassa Lallia jalkoihinsa. Talonpoika Lallin sanotaan kuolleen 1150-luvulla. Historioitsijat ovat näyttäneet Lallin myös kirkon vastustajana, verokapinallisena ja sorretun kansan puolustajana.

Tapetusta piispasta tuli pyhimys. Piispan hiippa jäi elämään tunnuksena. Se ja Lallin kirves näkyvät mm. Kokemäen ja Köyliön vaakunassa. Vuotuinen Pyhän Henrikin vaellus kulkee edelleen Köyliönjärven sivuitse. Lallinmaa oli joskus osuuskaupan nimi, Köylön Lallit urheiluseura ja Lalli on pojan

nimi, tosin ei kovin yleinen. Tunnettuja Lalleja on ollut mm. Lalli Partinen, kookas lappeenrantalainen kiekkoilija.

Kun sanomalehti Lalli vuonna 1917 syntyi talonpoikaisen aatteen viestinviejäksi Satakuntaan niin lehden nimi herätti niin voimakasta keskustelua ja että itse Santeri Alkio otti asiaan kantaa. Hänen tiedetään vastustaneen esitettyä nimiehdotusta. Aatteen mies pelkäsi tappajan sivistymätöntä mainetta. Lehteä tehtiin sivistyksellisen ja taloudellisen yhteistyön viestinviejäksi. Satakuntalainen väki osoitti lallimaisten sitkeytensä ja omapäisyytensä alun alkaen myös nimivalinnassa ja taiteilija Jalmari Karhulan ehdotus voitti.

Tiukkaan markkinatilanteeseen aikanaan syntyneellä Lallilla oli erityisesti alkuvuosina vaikeaa. ”Sitkeä saa, kun ei suutu” oli eräs kirjoitettuunkin historiaan jäänyt levikkityön perusta, jonka maaseutuympäristöissä aitan ovelle kolkutelleet olivat jo nuorempina oppineet kantapään kautta.

Talonpoikaisen maailmankatsomuksen, sivistyksen edistämisen ja taloudellisen hyvinvoinnin ja kehittämisen oli toiminnan ohjeena ojennusnuorana jo alusta alkaen. Lehti syntyi keskellä maan itsenäistymisprosessia, se suuntautui rehellisen työn puolesta. Rehellinen työ on kulmakiviä, julistettiin Lallissa ja ihmeteltiin sitä, että sosialismin puolesta taistelevilla kärki oli suunnattu muita ihmisiä kohtaan. Lallin asenne oli porvarillinen, samalla kuitenkin myös tasavaltainen.

Kuningasmielisiä vastaan toimineen lehden ensimmäinen taistelu olikin valtiomuototaistelu. Päätoimittajansa Frans Korven aikana se oli poliittinen taistelulehti, jolle mm. Raumalla naureskeltiin. Raumalaiset kieliopin taitajat ottivat kantaa mm. Lallin tekstien oikeakielisyyteen ja kieliopin koukeroihin.

Lehti oli ainoa porvarillinen tasavaltaista hallitusmuotoa kannattava lehti Satakunnassa. Seuraavat Lallin taistelut kohdistuivat talouteen ja jokapäiväisen leivän hankkimiseen. Lalli vankisti asemansa, levisi ja laajeni sekä muokkautui paitsi maaseutuväestön uutislehdeksi myös poliittisen ja taloudellisen toiminnan edistämisjulkaisuksi koko Satakunnassa. Sosiaalista mediaa ei ollut, ei tietotekniikasta hajuakaan. Someähky oli tulevaisuutta.

Lallin päätoimittajana toiminut Kalle-Kustaa, Iivari Kajanto nosti viimeistään Lallin maineen syvää humanismia omaavaksi, ihmisen ja tämän asian ymmärtämiseen perehtyväksi, elämyksiä, pikku tapahtumia ja idyllejä sisältäväksi julkaisuksi. Huumori, iloisuus ja Lallin hyvä työpaikkahenki luotiin hänen aikanaan.

Aina vähäosaisten puolella ollut lämminsydäminen ihminen loi lehdelle pohjan, joka kantoi vielä 1990-luvulla, kunnes lehti lopetettiin vuonna 2005. Lallin perintöä ja nykypäivää ymmärtää parhaiten Kajantoa tutkimalla. Hänestä on jopa sanottu, ettei hänen jälkeensä ole tullut yhtään samanlaista perspektiiviä omaavaa keskustalaista

Sanomalehti Lahti järjesti aikanaan omia nimikkokilpailujaan. On ollut toimintakilpailuja, on ollut teräsmieskilpailua Kokemäellä. Lallin mystiikka on näkynyt siinä, että useat vuodet on pidetty samoja ravipalstoja ja sama hartauskirjoittaja on saattanut kirjoittaa parinkymmenen vuoden ajan.

Lallin nimeä on liitetty milloin mihinkin henkilöön, ja Satakunnassa on miltei jokaisella pitäjällä ollut oma Lallinsa. Esimerkiksi Merikarvialla Erkki Juhola, Kankaanpäällä Kauko Juhantalo, Pomarkulla Aulis Sileäkangas, Kiu-kaisilla Timo Kalli, Kokemäellä Juha Korkea-aho ja tietysti Köyliössä Lallin perilliseksi julistautunut paikallispoliitikko Esa Ruohola.

Vuonna 2002 nimettiin vuoden Lalliksi ihan oikeasti Jämijärven silloinen kunnanjohtaja. Lallin toimittajana ja päätoimittajana toiminut Marjaana Perttula kirjoitti erään kerran seuraavaa: ”Tämän vuoden toistaiseksi näkyvimvät otsikot revittiin vs. kirkkoherra Markku Suokonaution kirvestaarnasta, jossa hän julisti, Havainnollisti Sanaa Lalliksi pukeutuneena, kirves kädessä ja karvalakki päässä, Lapinlahden kirkossa. Pyhän Henrikin muistopäivänä tammikuussa pitämänsä saarnaa ja sen symboliikkaa Suokonautio saikin sitten selittää seuraavaksi Kuopion tuomiokapitulissa.

Suuri suomalainen -kilpailun yhteydessä moni esitti ykköseksi Lallia, ensimmäistä suomalaista, joka tunnetaan nimeltä. Chattailupalstoilta löytyivät perustelut Lallin valinnan puolesta, muun muassa seuraava: ”Ensimmäinen suoma-

lainen itsenäisyystaistelija, joka tappoi valloittajan edustajan. Voitti taistelun, mutta hävisi sodan: Suomi sen jälkeen 500 vuotta Ruotsin siirtomaana.”

Aika paljon samalla tavalla ajattelivat ne maalaisliittolaiset, jotka 90 vuotta sitten, vuonna 1917, päättivät antaa lehensä nimeksi Lallin. He eivät ajatelleet Lallia niinkään piispantappajana kuin talonpoikien oikeuksien puolustajana, itsenäisyysmiehenä, joka nousi vääräksi kokemaansa sortoa ja kestitysvaatimuksia vastaan. Samalla tarmolla, joskin valistuneen hengen aseina, Lalli halusi ajaa maaseutuväen asiaa. Ex-jääkiekkoilija Lalli Partisen etunimikin juonsi samoihin perusteisiin. Hänen isänsä oli kirjoittanut sotarintamalta kirjeen kotiin, jossa hän sanoi, että jos lapsi on poika, se on nimettävä Lallin mukaan, koska hän ensimmäisenä torjui vieraan vallan edustajaa Suomen maaperällä tappaessaan piispa Henrikin Köyliönjärven jäällä.

Jääkiekkoilija Lalli Partinen oli autonkuljettajana joskus 1990-luvun alussa kun kenraali Adolf Ehrnrooth piti kuljettaa itsenäisyyspäivän paraattia vastaan-ottamaan Lappeenrantaan.

Muuan tutkija sai aikaan suoranaisen myrskyn, kun hän uskalsi epäillä, oliko Lallia ja Henrikiä ollut edes olemassa. Kun samalla vietettiin kirkon 850-vuotisjuhluvuottaan, väite sai paljon julkisuutta. Väitteestä äkämystyivät myös köyliöläiset, talonpoika Esa Ruohola etunenässä, sillä olihan Lalli oleellinen osa Köyliön historiaa. Aimo Tukiaisen tekemä Lalli-patsaskin kylän keskellä todistaa tapahtuneita ”tosiasioita”.

Näreissään oltiin myös Harjavallan Hiirijärvellä, jossa legenda Lallista elää lähes yhtä elävänä kuin Köyliössä. Kylän nettisivuilta löytyy kyläläisen kertomana tarina Lallin kivistä, jota voi vieläkin käydä katsomassa Yli-Kleemolan mailla. ”Kun Lalli oli tappanu piispa Henriki, niin Lalli oli tullu raskauttavaa tilaan. Lalli jätti kotonsa Köyliönsaaren kartano ja tuli Kotämäkee. Lalli oli tehny kivistä koran ja asunu siinä. Kotämäessä o semmone kivi, jonka kive päältä ei Lallin itkun hiki koskaa kuivu. Lalli ei missää rauhaa saanu. Järvi oli alla. Hiiret ahristi sen puuhun sitte. Söivä puu nii, että se kaatu ja Lalli putos järvee. Se oli sen loppu.”

Lallin taru poiki pyhiinvaelluksen, joka alkoi rannikolta ja päättyi Kokemäelle Piispa Henrikin museoituun saarnahuoneeseen. Mistä on ollut kyse? Suomen katolilaiset ovat 1950-luvulta lähtien järjestäneet joka kesä toivioletken, joka päättyi Henrikin muistomessuun Köyliön Kirkkokarilla juhannusta edeltävänä sunnuntaina. Monet saapuvat messuun jalkaisin jopa useampien päivämatojen takaa. Pyhän Henrikin vaellus on maan ainoa katolinen kirkkovaellus.

”Nykyihmiselle, nykyluterilaiselle pyhiinvaellus on toisenlainen tapa syventää hengellistä elämäänsä. Vaeltaminen voi puhutella niitä, joita perinteisemmät uskonnolliset tavat eivät houkuta”, on asiaa arvioitu.

Kirkkomatkoja on muisteltu jopa pappien toimesta. Eräs pappi kirjoitti pyhäinpäivän aattona 2021 soutumatkasta seuraavaa:

Veto, veto, veto. Käsien lihakset ovat olleet kovilla, kun Lassilanjokea pitkin on aikoinaan soudettu kohti Noormarkun kirkkoa. Kirkko Lassilaan rakennettiin vuosina 1851–1854. Millaisia matkoja tämän päivän ihmiset vaeltavat kohti pyhiä paikkoja? Onko sinulla esim. työmatkan varrella mahdollisuus kulkea pyhän paikan ohitse ja kenties pysähtyä? Rukous arkiselle pyhiinvaellukselle lähtiessä: Herra, ole minua lähellä, kun olen kaukana. Anna mieleni rauhoittua, anna kehoni levätä, anna henkeni uudistua, anna virkistävä uni, anna toiveikas elämä. Herra, ole minua lähellä, kun olen kaukana.

Pyhiinvaeltajissa on monen sortin porukkaa. Toiset haluavat liittää hengelliseen elämäänsä liikunnallisen ulottuvuuden. Toinen ryhmä ovat vaeltajajihmiset, jotka haluavat yhdistää harrastukseensa hengellisen tason. Joku opettaja haluaa harrastaa historiallista liikuntaa.

PS. Jyväskylässä asuva kirjailija Ville-Juhani Sutinen kirjoitti vuonna 2022 ilmestyneessä uutuuskirjassaan ”Matkalla Suomeen” myös Lallista, sen tarusta ja liittymisestä Satakuntaan.

Onnellinen lapsuus

Vielä 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa saatettiin sanoa, että ihminen on täysivaltainen, kun on rippikoulun käynyt ja rokotettu. Korona-pandemian syksyllä 2021 vielä jyllätessä, vaadittiin rokotuksia. Rippikoulun käymistä ei enää niinkään koska senkin on voinut korvata jollakin prometeus-leirillä tai sitten vain olemalla omissa oloissaan. Niin maailma muuttuu.

Rokotevastaiset saattoivat vuosina 2020–21 yllyttää väittämällä, että koko rokotus ja jopa pandemia liittyy salaliittoon. Noin vaikka joskus tuntuu siltä, että juuri rokotevaisuus on salaliittoihin perustuvaa.

Mutta lapsena ei vielä 50- tai 60 -luvulla oltu joutilaita. Aina oli tekemistä. Joutilaita pidettiin onnellisina.

Joutilaiden luokkaan pääsivät ennen vain aatelisherrat, sittemmin sotilasääty- ja papisto. Muut saivat tehdä työtä, oikeaa hikistä työtä saadakseen elantonsa.

Joutilaisuus levisi sittemmin paisuneisiin yliopistoihin, joissa teoriaviisautta sai rauhassa harjoittaa ja keskittyä vaikkapa opittuun omaisuuden kartuttamiseen ns. kasinokapitalismin kautta.

Ylioptimismiin sortui moni. Kasinohuijarit saivat sittemmin tuomioita ja muuta häpeää joskus 1990-luvun alkupuolella, jolloin kaikkea rupesi olemaan liikaa, tavaraa ja rompetta ainakin. Suurin huuma saatiin hetkeksi hiljenemään. Kasinopelurit ryhtyivät hiljaisiksi ja menivät omiin kammioihinsa viisastelemaan.

Joutilaita osattiin pilkata Amerikassakin. Charles Chaplin teki elokuvankin ”the Idle people”. Siinä joutilaisuuden kärkiominaisuus oli golfin peluu. Kaupungissa asuvalle eläkeläiselle golfin harrastaminen on hyvää ja kyllä myös liikuntaa. Osa inhoaa siitä ihan siitäkin syystä, että lapsuudessaan olivat samoilla tantereilla raataneet heinäpellon töissä.

Kirjoittaja on Aimo Antero Johannes Miinalainen (s.1950). Opiskellut mm. Tampereen yliopistossa (hall.kand.). Työuransa kirjoittaja teki Helsingissä, Porissa ja Ulvilassa. Harrastaa luonto-liikuntaa, hiihtoa, jääpalloa, kirjallisuutta ja kirjoittamista. Asuu Porissa vaimonsa Ritvan kanssa. Kolme lasta (Maria, Sofia ja Mats) ja viisi lastenlasta (Leonard, Edith, Elias, Oliver ja Tove). Lapsilta ja lastenlapsilta on oppinut paljon. Paitsi tietoja, taitoja myös uutta näkemystä.

Kirja kertoo lapsuudesta, nuoruudesta, aikuisiästä ja eläke-ajasta. Ja suomalaisesta onnesta ja varsinkin työelämän kokemuksista sekä näkemyksistä maailmanmenossa yhden suomalaisen maakuntakaupungin ihmisen perspektiivissä. Se on kirjoitettu korona-ajan kurittaessa suomalaisia. Osa kirjoituksista on siteerausta kirjoittajan aiemmista blogeista.

BoD

9 789528 058861